

ЗОФКА КВЕДЕР:

Ципелице.

(„Влатка и Митка“.)

Ноћас нисам могла да спавам. Сањала сам нешто чудно и тешко. У страху сам се пробудила, срце ми је лупало и коса на слепим очима била је мокра од зноја. Руке као да су ми се тресле, уснице су биле вруће и суве. Седела сам у постељи и полако су очи разгледале унаоколо. Месец је обасјавао собу, сав сребрн и тајанствен. У тај час сам заборавила на ноћ пуну месечине која је ћутећи и светла гледала кроз прозоре у собу.

Наслонила сам се назад на јастук, подупрла главу и тихо се замислила у тиху ноћ. Све спава, нигде гласа. Месец сија и соба је чудно мирна и ћутљива. На белој децјој клупици налазе се два пара црвених ципелица. Једне су веће, уске, продужене и стоје прописно као војник кад салутира генералу. То су Владошине. Сама их је поставила тамо с великом пажњом, јер ципелице су још сасвим нове, тек један дан како их има. Друге су пак малене, некако смешне и љупке. То су Пикичине патике, прве које смо навукли на њене ситне и меке ножице. Једна је била преврнута, зато ми се учинила још слађа и ближа срцу.